У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 110. ЧЕТВЕР, 18-го ЧЕРВНЯ 1970 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 18, 1970 No. 110. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 17 червня 1970

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТИ ДВОХ ПРОВІДНИХ крайових лікарських товариств пропонують заступити теперішню урядову допомогу так звану „медікейд" забезпеченевою приватною програмою, яку субсидіював би Уряд. Пропозиції в цій справі внесли голови Американського Лікарського Товариства і Негритянського Лікарського Товариства. В цій справі в Конгресі знаходиться вже урядовий проєкт про зміни в соціяльній опіці. Особи й родини з малими прибутками могли б забезпечуватися в цій програмі, яка давала б їм право лікуватися таким способом, яким лікуються особи у віці понад 65 років, які мають право на лікарську допомогу (медікер).

ПРОВІДНИК ДЕМОКРАТИЧНОЇ БІЛЬШОСТИ в Сенаті сенатор Майк Менсфілд із Монтани передбачає, що цього року Конґрес мусітиме працювати до кінця року. На час виборів Конґрес матиме двотижневі вакації. Вже п'ятий тиждень Сенат дебатує над справою війни в Камбоджі. Не знати, як довго триватимуть ці дебати, але він не думає про те, щоб Сенат брався за якийсь інший проєкт, поки справа війни в Камбоджі не буде вирішена. Велике число невирішених законопроєктів не дозволить Конґресові вчасніше закінчити свою тругу сесію.

АҐЕНЦІЯ ЛУЇСА ГАРРІСА ПЕРЕВЕЛА ОПИТУВАННЯ і ствердила, що публічна опінія критичніше дивиться на массачусетського сенатора демократа Едварда М. Кеннеді після того, як суд опублікував зізнання з переслухання свідків, що були якимнебудь способом замішані в справі прийняття, яке попередило смерть Мері Копечне, яка втонула в авті сенатора, що впало з вузького мосту у воду. 58 відсотки переслуханих погоджуються з заявою судді, який сказав, що він не вірить твердженням сенатора, які він склав під час переслухання. Ці переслухання аґенція переводила від 8-го до 10-го травня.

ЧЛЕН ПРЕЗИДЕНТОВОЇ РАДИ ДОРАДНИКІВ Герберт Стейн, зізнаючи в Палатній Комісії, заявив, що число безробітних в цьому році не буде надто більше від 5 відсотків всіх робітних сил країни. В місяці травні Департамент Праці повідомляв, що число безробітних становило 5 відсотків робітних сил. Коли число безробітних збільшується на 0.1 відсотка, то це значить, що воно збільшується на 80,000 осіб. Стейн передбачає, що відсотки від позичок трошки зменшаться. Він передбачає, що темп збільшення інфляції дещо сповільниться, але індекс цін не буде так зменшуватися, як передбачалося.

МОЖЛИВІСТЬ СТРАЙКУ ПОШТОВИХ листонош. Всі пам'ятають страйк поштових листонош, який може повторитися, бо справа збільшення платень поштовикам ще не вирішена. Палатна Комісія в справах пошти схвалила збільшити поштовим працівникам платні так, що вони з цього збільшення вдоволені. Але недавно голова Американської Федерації Праці — Конгресу Індустрійних Організацій Джордж Міні вислав до Конґресу листа, в якому рекомендує менші платні для поштовиків, як схвалила Палатна Комісія. Голова Спілки Поштових Працівників в Ню Йорку Морріс Біллер заявив, що поштові працівники почнуть страйк, коли Конґрес не схвалить такого збільшення платень, яке схвалила Палатна Комісія.

У СВІТІ

ДО ПАРИЖУ ПРИЛЕТІВ в минулий понеділок, 15 червня, президент комуністичної Румунії Ніколай Чеушеску. Його перевезли з летовища до центру міста гелікоптером з уваги на маси приватних авт на шляхах і вулицях. 40.000 робітників паризького „метро", себто підземки й автобусів вийшли на 24-годинний страйк і крім військових вантажних та приватних автомобілів не було в Парижі ніякої іншої комунікації.

ДО МОСКВИ ПРИЛЕТІВ індонезійський міністер закордонних справ Адам Малік, де він стрінувся з спеціяльними делеґатами від Японії й Маляйзії. Вони всі три робитимуть заходи в совєтських правителів, щоб СССР погодився на міжнародну конференцію у справі замирення на Півдні Азії. Таку постанову прийняли 11 азійських і далекосхідніх держав на своїй минуломісячній конференції в Джакарті, Індонезії, та доручили Індонезії, Японії і Маляйзії робити відповідні заходи в міжнародному світі.

ІНДІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ІНДІРА ҐАНДІ ВИСЛОВИЛАСЯ за відкликання з Південного В'єтнаму всіх чужинецьких армій, не назвавши за іменем північно - в'єтнамської армії. Північний В'єтнам не признається, що його військо воює в Південному В'єтнамі, але водночас заперечує, наче б північні в'єтнамці були „чужинцями", бо, мовляв, є тільки один в'єтнамський нарід. Індіра Ґанді боронила те своє становище на з'їзді її Конґресової партії. З'їзд потвердив те становище і висловився також проти американської інтервенції в Камбоджі, як проти поширення війни.

ДО РИМУ ПРИБУВ ізраїльський міністер закордонних справ Абба Ебан і довго нараджувався з італійським прем'єром Альдо Моро, який тількищо вернувся з Єгипту, де конферував з єгипетським президентом Нассером 28 травня ц. р.

АРАБСЬКІ ПАРТИЗАНСЬКІ ОРҐАНІЗАЦІЇ ЗАПОВІЛИ посилення проти-ізраїльської збройної боротьби. Речник Організації для Визволення Палестини, Камаль Нассер, адвокат в столиці Йорданії Аммані, заявив закордонним журналістам, що названа центральна організації, яка обоплює всіх 10 арабських партизанських організацій, що існують під різними назвами, перемогла в конфлікті з королем Гуссейном і тепер дістала більшу свободу рухів та може присвятитися виключно зовнішньому відтинкові — війні проти Ізраїлю.

З ПЕНТАҐОНУ ПРОГОЛОШЕНО вислід студій Корпорації Ранда над проблемою: що станеться, як би у Південному В'єтнамі прийшли до влади комуністи, себто, як би виграв В'єтконґ? Висновок тих студій був такий, що треба сподіватися вирізання найменше 100.000 людей, противників В'єтконґу.

У МЮНХЕНІ ЯКІСЬ ЛЮДЦІ ЗАКРАЛИСЯ крізь вибите вікно до центральної синагоги, кинули „тору" на землю і понищили уладження. Але самі тамошні жидівські лідери припускають, що це радше були звичайні вломники - хуліґани, а не релігійні фанатики чи свідомі антисеміти.

Білий Дім відкидає проєкт Еґню про резиґнацію студента Ровдеса

Дітройт, Мишиґен. — Віце-президент Спіро Еґню, промовляючи на республіканському прийняттю для збірання партійних фондів, закликав 22-річного студента Гарвардського Університету Джозефа Ровдеса до резиґнації з члена Президентської Комісії, яка має досліджувати причини заворушень в університетах і коледжах та знайти вказівки до мирних студентських протестів. Але заклик Еґню до резиґнації єдиного члена Комісії — студента не знайшов схвалення в Білому Домі. Очевидно, що і студент Ровдес відкинув заклик віце-президента і заявив, що він не зрезиґнує. Але в Білому Домі не вдоволені з пресового інтерв'ю цього студента, в якому він заявив, що хотів би пізнати, чи смерть 6-ох студентів в університетських кемпусах має якийсь зв'язок із тією критикою студентів, яку висловлювали Президент і Віце-президент. Резиґнації Ровдеса вимагає і каліфорнійський губернатор Роналд Ріґен, якому цей студент закидав вбивство людей для політичних цілей. Білий Дім здивований тим, що Ровдес складає тепер заяви, які розходяться з його минулорічним становищем, коли він підтримував Уряд. Ровдес є мішаного походження: негритянсько - філіпінсько - китайського.

Палата схвалила проєкт про організацію Молодечого Корпусу Консервації

Вашинґтон. — Палата Репрезентантів схвалила законопроєкт про організацію Молодечого Корпусу Консервації. Цей проєкт схвалений більшістю 256-ох до 54-ох голосів. Він подуманий як засіб до того, щоб провадити консерваційні праці в парках і в лісах, даючи при цьому працю під час трьох літніх місяців молоді у віці від 16-ох до 18-ох років, і хлопцям і дівчатам. На цю ціль схвалено тільки 3,500,000 долярів, бо в першому році мали б бути затруднені в цьому Корпусі тільки коло 3.000 хлопців і дівчат. Коли виявиться, що цей Молодечий Корпус оправдає своє існування, тоді треба буде його збільшити. Уряд не радо дивиться на організацію цього Корпусу. Не знати, чи Сенат матиме час вирішити справу цього проєкту в такому часі, щоб він міг бути зорганізований іще цього року. Справою організації цього Корпусу займається конґресмен демократ із Вашинґтону Ллойд Мідс. Він каже, що 4,800.000 акрів лісу потребують того, щоб їх очистити і засадити. Великі простори лісів щорočку падають жертвою пожеж, комах та недуг дерев. Члени Корпусу діставали б платню від Департаментів Рільництва і Внутрішніх Справ (праця в парках).

В Нюарку негр Ґібсон здобув становище посадника міста

Нюарк, Н. Дж. — 38-річний інженер Кеннет А. Ґібсон виграв вибори і здобув становисько міського посадника, перемігши Гю Дж. Аддонізія, який старався про перевибір після двох каденцій на пості посадника. Вибори йшли по расовій лінії, бо Нюарк має 400.000 мешканців, в чому більшість негрів. Але Ґібсонові помагали й білі виборці, бо над Аддонізісм відбувається тепер суд, бо він в грудні минулого року був оскаржений в тому, що вимагав хабарів від тих фірм чи осіб, які мали виконувати щось для міста, і в тому, що допустився неплачення податків. 73 відсотки зареєстрованих виборців голосували, Ґібсон дістав 54,-892 голоси, майже на 11,000 більше, як його білий противник Аддонізіо, який мав 43,339 голосів. Вибір Ґібсона означає початок політичних змін в цьому найбільшому місті стейту Ню Джерзі. Вибір Ґібсона означає і те, що негри здобувають політичну силу, бо об'єдналися. В 1968 році здобули були становиська посадників міст негритянські кандидати в Клівленді, Огайо, і в Ґеррі, Індіяна. Тепер Нюарк став першим більшим містом на сході цієї країни, яке має негритянського посадника.

ЦІЄЇ СУБОТИ ПОЧИНАЄТЬСЯ ХЛОП'ЯЧИЙ ТАБІР НА СОЮЗІВЦІ

Керговксон. — Уже в найближчу суботу, 20-го червня, ця гостинна оселя Українського Народного Союзу в Кетскильських горах, що стала осередком відпочинково-розвагової та виховно-вишкільної активности українців в Америці, прийме 26 юнаків у віці від 7 до 13 років з багатьох місцевостей ЗСА на тритижневе літнє таборування. Після них, 13-го липня, проведе на цьому ж таборі три тижні вакаційного відпочинку і виховання 56 дівчат і опісля впродовж чотирьох тижнів відбудуться вишкільні курси українознавства, до участи в яких зголосилось досі 17 дівчат і 11 хлопців у віці від 15 до 21 року життя, студентів середніх шкіл та коледжів і університетів.

Дитячі табори в цьому, як і в попередніх роках вестиме пані Зиновія Пиріг, при допомозі „братчиків" і „сестричок". Табори приміщені у віллі „Львів", яка з власним басейном для дітвори та великою, оточеною деревами площею ідеально надається на таке таборування.

ВАКАЦІЙНИЙ СЕЗОН ПОЧНЕТЬСЯ 27-го ЧЕРВНЯ

Хоча Союзівка відкрита впродовж року і в кожному місяці, зокрема в суботи і в неділі, літні вакаційно-відпочинкові сезони починаються, звичайно, формальною культурно-мистецькою та розваговою програмою з кінцем червня. Цього року перша така імпреза, із виступом танцювального ансамблю „Молодь України" під опікою інж. Михайла Комічака з Піттсбурґу та сформованого із затруднених на Союзівці під час вакаційного сезону студентів власного мистецького ансамблю, відбудеться в наступну суботу, 27-го червня. Після імпрези будуть, як звичайно під час вакацій, танці при оркестрі „Амор". Культурно-мистецькі і розвагові імпрези відбуватимуться після того вже кожної суботи, із виступами солістів і ансамблів. Прерізні імпрези передбачено також на неділі та в інші дні тижня. Зокрема великі культурно-мистецькі імпрези заплянововано на довші кінці тижнів, зв'язані із Святом Незалежности 4-го липня, та Святом Праці під кінець сезону. Для своїх постійних і принагідних гостей в цьогорічному сезоні Союзівка приготовила цілий ряд вдосконалень та нових відпочинкових і розвагових атракцій.

ХТО БАЖАЄ ВОЛІ, МУСИТЬ БУТИ ГОТОВИЙ ДО її ОБОРОНИ

Камбодійський селянин у Віл Мол віддячується широкою усмішкою американському воякові, який поклепав його по плечі за добрі вправи дерев'яною рушницею в підготові оборони його країни, його родини, хати і землі перед комуністичними аґресорами. Американські вояки, приготовляючись до виходу з Камбоджі з кінцем цього місяця, приготовляють місцеве населення до самооборони.

Солженіцин обороняючи Мєдвєдєва, таврує систему терору в СССР

Москва. — Александер І. Солженіцин, що його вважають за найвидатнішого сучасного російського письменника, дарамацо його твори здебільша в СССР заборонені, виступив з гострою критикою совєтського терору, стосованого супроти невигідних режимові інтелектуалів. В заяві п. з. „Оце як ми живемо", яку отримали, м. ін., західні кореспонденти в Москві, названий російський письменник пише на вступі: „Без ніякого наказу на арештування і без лікарського оправдання, чотири поліціянти і два лікарі прийшли до дому здорового чоловіка. Лікарі заявили, що він божевільний. Поліційний старшина почав кричати: „ми органи безпеки — збирайся!" Вони зв'язали йому позаду руки і забрали до дому божевільних. Таке може статися завтра кожному з нас. Таке сталося Жоресові Медвєдєву, ученому, ґенетикові, публіцистові, людині ніжного, прецизного, блискучого інтелекту, людині доброго серця . . ." В дальшому Солженіцин порівняв методу схоплювання і запроторювання людей до домів божевільних із ґітлерськими газовими камерами, „ба навіть ще щось більш жорстокого". Він назвав це „духовим вбивством" і „довгим тортуруванням людей, що їх мають вбити". „Це короткозорість думати, що можете постійно жити, полягаючи тільки на силі і постійно зневажуючи відрухи совісти". Біолог і ґенетик Жорес Медвєдєв, який виступав в обороні свобіднішого контактування між ученими, був арештований 29 травня ц. р. в Обінську, в його домі недалеко атомового досвідного центру, в якому він працював, і його перевели негайно до дому для божевільних недалеко Калуги."

Комуністи пропонують обмін дипломатами між „двома Німеччинами"

Берлін. — Східньо-німецький комуністичний диктатор запропонував „щоб Східня і Західня Німеччина негайно обмінялись дипломатами „на амбасадорському ступні" та зголосили внесення до Об'єднаних Націй на прийняття їх туди. Ульбріхт підкреслив, що це мало б статися „поки Західня Німеччина міжнародно визнає суверенність Східньої Німеччини". Такого визнання раніше східньо-німецькі комуністи домагалися, як передумови покращання обопільних взаємин. Відсуваючи тепер ту вимогу в майбутність — вони ніби йдуть на поступки, досягаючи того самого по суті, тільки без ставлення точки над „і", без формального акту визнання. Тому, що Ульбріхт тількищо вернувся з Москви, можна припускати, що він зробив свою пропозицію під диктатом Кремлю, який рішився підписати з Західньою Німеччиною пакт неаґресії. Водночас, на те рішення комуністів, мабуть, вплинув теж некорисний для західньо - німецького уряду Віллі Брандта вислід минулонедільних виборів у трьох автономних західньо-німецьких провінціях. Таким чином комуністи ніби хочуть заохотити Віллі Брандта до продовжування його політики замирення із комуністичними державами.

Бразилійські терористи звільнили німецького амбасадора

Ріо де Женейро. — 24 години після того, як 40 політичних в'язнів прибули літаком із Бразилії до Альжіру, бразилійські терористи звільнили німецького амбасадора Еренфріда фон Голлебена, якого вони були схопили на вулиці і тримали як закладника. Гадають, що обидві групи терористів Народна Революційна Аванґарда та Національна Визволена Акція не могли нав'язати між собою контакту, тому так довго треба було чекати на звільнення фон Голлена. 61-річний амбасадор виступав на терасі своєї віллі в товаристві своїх двох синів, 22-ох річного Вольфа і 32-річного Йогана та своєї дружини Ізи.

Помер Антін Малюца, видатний мистець і мистецтвознавець

Ню Йорк. — В середу, 17-го червня досвіта помер в шпиталі на Асторії, Ню Йорк, на 62-му році життя видатний український маляр і критик мистецтва, Антін Малюца. Родом із с. Токи на Збаражчині в Західній Україні, у священичій родині, був учнем Олекси Новаківського, згодом Державного Інституту пластичного мистецтва у Львові, від 1950 року перебував в ЗСА, замешкалий в Джерзі Сити, Н. Дж. Належав ще в 30-их рр. до мистецького гуртка „РУБ" та виставляв свої графічні й малярські твори у Львові, в Німеччині й у Ню Йорку. Спершу спеціялізувався у графіці, опісля малював різною технікою. Відзначався особливо, як всесторонній і тонкий знавець мистецтва та був автором пречисленних критично-аналітичних студій і рецензій. Був активний в зорганізованому мистецькому житті та належав постійно до Управ Об'єднання мистців Українців в Америці, відкриваючи численні виставки та будучи доповідачем на присвячених тим виставкам вечорам у Літературно-мистецькому Клюбі в Ню Йорку, до Управи якого також постійно належав. Був членом НТШ й інших наших установ і організацій, був членом УНСоюзу та містив численні свої статті на мистецькі теми у „Свободі". Відзначаючись надзвичайно милою привітною вдачею, втішався загальною повагою і симпатіями. Осиротив дружину і дві доньки.

В Чикаґо помер Степан Маланчук, секретар 252 Відділу УНСоюзу

Чикаґо. — Минулої п'ятниці, 12-го червня 1970 року тут помер ненадійно на удар серця відомий і заслужений секретар 252-го Відділу Українського Народного Союзу колишній кооперативний діяч, сл. п. Степан Маланчук. Покійний народився 4-го лютого 1911 року в селі Ляшки Далішні, Ходорівського повіту. До Америки прибув після другої світової війни, де негайно, влітi 1949 року, забезпечився в УНСоюзі, а згодом став секретарем одного з місцевих, чикаґівських Відділів. Свої обов'язки виконував сумлінно й грав визначну ролю в місцевій громаді, а зокрема в громаді союзовій. Залишив дружину Валентину.

Вийшла книжка спогадів Ірени Книш „Віч-на-віч з Україною"

Вінніпеґ. — Накладом авторки, відомої громадсько-культурної діячки п-і Ірени Книш, вийшла у Вінніпезі книжка її спогадів з недавніх відвідин совєтської України, під наг. „Віч-на-віч з Україною", з піднаголовком „Горстка радянських вражень". Технічний редактор Іван Байрак. Книжка має 128 стор. середнього формату, на доброму папері, з багатьма ілюстраціями, взятими переважно з різних совєтських і закордонних видань, складається з наступних розділів — описів мандрівки по Україні, Криму і в Росії: „Київ", „Львів", „Ялта", „Бахчисарай", „Москва", „Чого боятись нам?" Авторка приходить до висновку, що „досі в СССР не вдалося розв'язати ні соціяльного, ні національного, ні політичного питання. Хіба що розв'язали його по-царськи, цебто фальшом і різними формами насилля", та що „у цій важкій ситуації український нарід, хоч і заляканий, але ще не мертвий". Ірена Книш є авторкою 10 інших видань у Канаді.

УКРАЇНЕЦЬ ДОРАДНИКОМ СІ-БІ-СІ В КАНАДІ

Торонто. — Для покращання якости релігійних програм, при канадійській радіокорпорації СІ-БІ-СІ працює Народна Релігійна Рада, до якої можна зголошувати побажання тощо. До цієї Народної Релігійної Ради, що має дорадчий голос, запрошено о. прот. Михайла Боднарчука, представника Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

На Оселі ім. Ольжича в Лігайнові відбудеться День УНСоюзу

Лігайтон, Па. — Заходами Окружних Комітетів Відділів УНСоюзу в стейті Пенсильвенія, у неділю 28-го червня відбудеться величавий День Українського Народного Союзу на Оселі ім. Олега Ольжича, в Лігайтоні, Па. Після вранішніх Богослужень в католицькому і православному обрядах, о 1-й г. дня буде відслужена спільна Панахида в пам'ять померлих піонерів-засновників УНСоюзу та всіх померлих членів УНС, яку відслужать о. монс. С. Тиханський і митроф. прот. А. Двораківський з УКЦ й УПЦ. По обідній перерві, від 3-ї г. свято День Українського Народного Союзу відкриє Михайло Гентош, голова Округи УНС в Шамокіні. Імпрезовою частиною буде провадити Степан Гвариш. Виступатиме танцювальна група „Молодь України" з Пітсбурґу під керівництвом п-і Люби Глутковської. На святі будуть виголошені дві промови: промовлятиме головний предсідник УНСоюзу п. Йосип Лисогір та український кандидат на конґресмена Михайло Кіцак. Під кінець мистецької частини свята виступить вокальне тріо „Соловейки" з Осередку СУМ ім. УПА у Філядельфії, під мистецьким керівництвом піяністки і професора УМІ п-і Зої Маркович. Свято закінчиться виграванням цінних нагород. Вступ тільки один доляр. Їхати до дороги ч. 209 в Лігайтоні, а там вже є написи, що ведуть до Оселі ім. Ольжича. Святкування будуть попереджені в суботу 27 червня увечорі великою забавою з танцями і цікавою програмою в залі Оселі ім. Олега Ольжича.

З'ЇЗД ГЕОГРАФІВ У ЛЬВОВІ

Другий з черги з'їзд географів України, членів Географічного Товариства УССР, що його очолює акад. О. Маринич, відбувся у Львові на початку червня. Географи, як розповів президент Товариства, „провадять картографічні здіймання земель колгоспів і радгоспів, досліджують клімат, рельєф і ляндшафт України".

О. МИХАЙЛО ГОРОШКО ДОПОВІДАТИМЕ В УКРАЇНСЬКОМУ ІНСТИТУТІ АМЕРИКИ

Ню Йорк. — Отець Михайло Горошко, кол. капелян канадійської армії, тепер парох української католицької церкви в Керґонксоні, доповідатиме у п'ятницю 19-го червня в Українському Інституті Америки, о 7-й вечора, на тему „Ліквідація Української Католицької Церкви на Рідних Землях". Запрошується всіх зацікавлених.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

СССР проти НАТО

Від 1949 року, коли заснувалась Організація Північно - Атлантійського Оборонного Пакту (НАТО), вона стала сіллю в оці Москви. Це ж створилась найповажніша і найгрізніша запора для совєтського імперіялістичного походу в напрямку Атлантійського океану. Правда, НАТО, достосовуючись до американської політики співіснування, виявило свою слабість і не реагувало ані на робітничі заворушення в Східній Німеччині, ані на здавлення танками мадярського повстання, ані на здвигнення берлінського муру ганьби, ані на совєтську інвазію до Чехо - Словаччини. Проте, НАТО таки залишилось бльоком 15-ти західніх держав, з усіма трьома західніми посідачами атомової зброї — Америкою, Британією і Францією. Бо хоч Франція за де Голля відкликала свої збройні сили з об'єднаних збройних сил НАТО, можна вважати за річ певну, що у випадку нової світової війни Франція стане по стороні Америки і Британії.

Власне на ту слабу французьку ланку в міцному ланцюзі НАТО й звернула Москва увагу, стараючися відірвати її від НАТО за ціну „приязни" та гарантій безпеки Франції зі сходу. Москва радо підхопила гасло де Голля „Об'єднаної Европи від Атлантику по Урал" і переконувала Францію, що їх інтереси спільні: щоб Німеччина була слабою, не погрожувала ані Франції, ані совєтській імперії відродженим мілітаризмом, і щоб ніхто „ззовні", себто Америка, не втручався в европейські справи. Задля цього Москва пропаґувала скликання панэвропейської конференції безпеки, щоб підписати колективний пакт, який, очевидно, не мав би ніякого практичного значення, зате давав би СССР могутній пропаґандивний атут, як „миролюбній" країні. Спершу большевики виключали участь Америки й Канади у такій конференції, і тільки в минулому році погодилися на їх участь.

На диво, ту совєтську лінію підхопила Британія. Її теперішньому соціялістичному урядові треба також пропаґандивного миролюбного арґументу на своєму внутрішньобритійському ґрунті. Тому то власне на пропозицію британського міністра закордонних справ Майкела Стюарта міністри закордонних справ держав - членів НАТО прийняли на своєму з'їзді в Римі резолюцію, що сприяє конференції держав НАТО з комуністичними державами, членами так званого Варшавського пакту (СССР і його сателіти) плюс невтральні країни. Така конференція не мала б ніякого реального значення, а прийнята на ній постанова про відмову від збройної сили у вирішуванні політичних конфліктів мала б ту саму вартість, що совєтсько-польський пакт неагресії з-перед другої світової війни.

Але Москва використовує те становище Британії і цілого НАТО — для послаблення його всередині та розкладання зсередини. Інакше не можна з'ясувати, чому, наприклад, в останній промові Косиґіна чи у великій деклярративній статті „Правди" продовжуються лайки проти Америки з підкреслюванням „приязни" супроти Франції та компліментами на адресу „реалістичного" уряду Західньої Німеччини Віллі Брандта. На терені ж Америки Москва палко підтримує своїми аґентурами неоізоляціоністичну течію, до якої приєднався навіть голова демократичної більшости в Сенаті, Майк Менсфілд, що вперто пропаґує відкликання американських військ з европейської території. Цікаво, що навіть згаданий угорі соціялістичний канслер Західньої Німеччини зрозумів, що відкликання американського війська з Европи не сприяло б безпеці Европи, бо для Москви завжди існує тільки арґумент сили. Свою послідовну гру проти НАТО Москва веде й почерез підтримування В'єтнамської війни та сприяння напруженню на Близькому Сході: щоб зв'язувати Америці руки й відвертати її увагу від Европи. Але це така ясна гра, що вона аж надто зрозуміла Вашингтонові.

Тому Америка та членські держави НАТО ведуть теж паралельну дію: вони раз-у-раз виступають з мировими пропозиціями та водночас дбають, щоб не послабити своїх збройних сил з уваги власне на постійну потенціяльну загрозу збоку СССР. Західня дипломатія старається використати совєтсько - китайське напруження, щоб переконати Москву, що в її інтересі лежить замирення на Заході. Однак, покищо ті заходи мають той одинокий непевний успіх, що поведено у Відні американсько - совєтські переговори про обмеження перегонів в атомовому озброюванні. До чого вони доведуть і яку матимуть практичну вартість — це деж річ невідома.

М. Петрович

РЕЖИМ ПІД ОБСТРІЛОМ ОПОЗИЦІЇ

Помилка західніх політиків лежить, мабуть, у тому, що вони не роблять практичних висновків з ясної дворейковости підсовєтського життя, у своїх політичних комбінаціях і калькуляціях майже не залишають місця для тієї політичної течії, яка пробивається наверх з-під совєтської імперіяльної шкаралупи. Для них все ще монопольним представником СССР є партійно - адміністраційний апарат з його московським к е р і вництвом, хоч стає щораз ясніше, що совєтський режим насправді репрезентує себе самого, свою кліку та ще й шовіністично - російські кола, тоді як народні маси ставляться до нього ворожо - пасивно, а дедалі ширші кола совєтської інтеліґенції ворожо-активно. З того висновок такий: дійсним, потенційним репрезентантом народних мас є опозиційна інтеліґенція, впливи якої здобувають собі все більшу й більшу популярність, зокрема серед молоді, і, не зважаючи на п е р е слідування, опозиційні протирежимні сили набиратимуть щораз більшого значення.

Наскільки наші міркування правильні свідчить хоч би той факт, що з критикою совєтської системи щораз частіше виступають совєтські вчені зі світовим ім'ям, як Сахаров, Капиця, Леонтович, Енґельгардт і цілий ряд інших. Серію критичних виступів проти політики режиму в різних ділянках життя започаткував „батько совєтської атомової бомби" Андрій Сахаров, оформивши свої погляди у широко тепер в світі відомому елябораті „Розумування про поступ, мирне співжиття і інтелектуальну свободу". Згодом українець Капиця під час свого перебування в ЗСА у розмові з кореспондентами газет одверто заявив, що він погоджується з Сахаровим.

Недавно виступила група совєтських учених, які в своїм апелі до совєтського уряду висловили незадоволення з приводу запроторення ген. Григоренка, вченого ґенетика Жореса Медведєва та цілого ряду інши хосіб до божевілень і вимагали звільнення культурних діячів з концтаборів. Під апелем стоять між іншими підписи Андрія Сахарова, проф. Леонтовича (обидва нагороджені орденами Леніна), історика Роя Медведєва (автор численних праць з критикою сталінізму і неосталінського курсу партії), біохеміка Володимира Енґельгардта, кол. редактора „Нового Миру", Олександра Твардовського, атомового фізика Петра Капиці та інших.

Цей, перший такого роду, збірний виступ найвидатніших совєтських учених має велике значення для дальшого розвитку опозиційних шумувань в СССР. Тепер уже совєтська пропаґанда не може послуговуватися твердженнями, ніби неспокій поширює тільки горстка безвідповідальних молодиків, „дармоїдів", „націоналістів" тощо. Критика режиму найвидатнішими вченими може привести до психологічного зламу і серед старшого, дотепер пасивного покоління й перебороти в в ньому страх перед „всемогутністю" режиму. Немає також сумніву, що такі й інші виступи знаходять широкий відгук серед населення.

Варто відмітити, що, виступаючи в обороні культурних діячів, видатні вчені такою чи іншою мірою з ними солідаризуються, уважають їхні опозиційні виступи правильними, тоді як совєтська пропаґанда представляє їх як „зрадники батьківщини". Зокрема цікавим є той факт, що в останньому апелі до уряду совєтські вчені передусім виступають в обороні ген. Григоренка, заслуга якого насамперед лежить у тому, що він з усією енерґією став на захист кримських татар і взагалі виступав проти національної дискримінації. Таким чином учені, серед яких є й українці (Капиця й Леонтович), посередньо засуджують дискримінаційну й великодержавну політику уряду, його русифікаційні заходи.

За не менше важливий документ поглиблення й поширення опозиційних настроїв слід уважати Програму Демократичного Руху, про яку ми вже писали на сторінках нашої газети. Програма є першою спробою ідеологічного й політичного оформлення тих прямувань, які ставить собі молодий опозиційний актив. Побіч концентрованої критики й заперечення цілої системи, знаходимо в ній намагання оформити позитивні ідеали майбутнього суспільства, що народиться на звалищах імперії. Не зважаючи на всі свої недоліки, Програма може мати у найближчому майбутньому п е р еломове значення. Її чітко з'ясовані ідеї будуть популяризуватися серед широких мас, і таким чином опозиційний рух в СССР вийде з вузького загумінку інтелектуалістів на широкі шляхи масової боротьби за ліквідацію режиму.

У зв'язку з цим не важливе, чи ця Програма є дійсно прапором якоїсь зорганізованої групи людей, чи ні. На нашу думку, її радше слід уважати своєрідним маніфестом н е п ов'язаних між собою організаційно людей, але це не виключає, що в майбутньому творитимуться на її ідейній базі різнорідні організаційні середовища опозиції.

Ми чули вже чимало голосів, які ставлять під сумнів її автентичність. На нашу думку, це цілком автентичний документ. Це не підлягає сумніву для кожного, хто ознайомлений з захалявною літературою, на сторінках якої можна знайти подібні ідеї. Так само її появу заповідала „Хроніка поточних подій". І взагалі постає питання, кому потрібна була б поява такого документу, а вже цілком певно не КҐБ й совєтському режимові. Можна думати, що під сумнів автентичність Програми піддають найбільше ті, яким не до вподоби переведена нею критика російсь-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Б. Крупський

„СОВЄТ ФІЛЬМ"

Побіч совєтських журналів англійською мовою „Совєт Лайф" і „Спутнік" в газетних кіосках ЗСА можна набувати також журнал „Совєт Фільм". Цей місячник, що виходить російською, англійською, французькою, німецькою, еспанською та арабською мовами, почав появлятись ще в 1957 році.

Здається, досі ніхто з наших знавців кіномистецтва не звернув уваги на цей журнал, а шкода, бо в ньому часом подається фраґменти з українських підсовєтських фільмів. У цій статті хочемо звернути на нього увагу в політичному аспекті.

Переглянувши кілька чисел „Совєт Фільму", впадає в очі його чисто пропаґандивна тематика. У фільмах, подібно як і в літературі, перше місце займає насвітлення „геройства" російського народу в його боротьбі проти фашизму, Наполеона, звеличання Петра І, Кутузова, Суворова та інших постатей російської історії.

В журналі трапляються світлини з українських фільмів „Тіні забутих предків" та інших, але пояснювальні тексти написані так, що читач мусить сприймати все це як совєтське - російське.

Зі статті „Сергій Айзенштайн і Олександер Довженко", надрукованої в першому числі „Совєт Фільму" за 1969 р. і присвяченої п'ятдесятиліттю совєтського фільму, читач довідується, що це — найбільші в Совєтському Союзі постаті у ділянці кінематографії. І хоч зазначено, що Довженко є українцем з Києва, тут же наведено зміст телеграми, яку вислав він в Москву Айзенштайнові, як признання за фільм „Іван Грізний": „Нехай Іван Грізний гримить громом і зачаровує світ".

У дев'ятому числі „Совєт Фільму" за 1969 р з нагоди 75-ліття з дня народження Довженка присвячено його пам'яті 6 сторінок з усіх 44-ох сторінок журналу. Декілька світлин показують Довженка під час праці в студії, в саду, в уніформі совєтського полковника серед вояків під час другої світової війни.

Світлини Довженка доповнено трьома статтями: кандидата мистецтва Марата Власова — „Поет екрану", Ірини Поволотської — „Маестро" і Тетяни Дерев'янко — „Музей Олександра Довженка". Всі три статті написані на належному літературно - м и стецькому рівні і доповнюють одна одну в характеристиці Довженка як великого гуманіста і людини, обдарованої геніяльними здібностями.

Ірина Поволотська пише про Довженка, що він „він міг стати добрим артистом, письменником, професором, будівничим, але, як йому було 33 роки, став фільмовим директором. Однак, коли узявся за фільми, то не закопав своїх інших талантів у землю, як це зроблено в євангельській притчі, а використав їх усі, бо був рівночасно артистом, письменником, автором скриптів, городником і вчителем. Олександер Довженко носив у собі цілий світ".

На трьох світлинах Довженка видніють по одній строфі його віршів, узятих із записника. Строфа, датована 12-го жовтня 1952 р., у вільному перекладі звучить:

Кланяюсь тобі,
мій рідний краю!
Я благословлю день,
осінь, теплий вечір
і шум топіль, що доходить
до мене через ріку.

Ми знаємо, якому красві вклонявся Довженко. На жаль, цього не знає неукраїнський читач.

Марат Власов пише, що Довженко „любив красу українського красвиду". А хто не любив українського красвиду? Його любили поляки,, москалі, німці, жиди...

„У фільмі „Арсенал", — продовжує М. Власов, — є сцена, в якій нуждення селянка, спотикаючись від голоду і холоду, кидає на ріллю зерно. Її постать на тлі безкрайого, сумного і пустого поля створює гірке, мелянхолійне враження. В нотатці до сценарію Довженко написав: „Уся ця сцена викликає пісню, а та жінка на полі сама є зоровою піснею".

Далі Власов пише: „Слова „зорова пісня" докладно виявляють найважливішу рису довженківських фільмів: естетика ліричної народної пісні та естетика української баляди визначають композицію, ритм та особливості його типів".

Тетяна Дерев'янко починає свою статтю словами: „При вході до студії Довженка в Києві, простір якої займає 22 гектари, пропам'ятна бронзова плита, на якій золотими буквами виритий напис українською мовою: „Олександер Довженко, визначний фільмовий режисер і письменник, працював в цій студії від 1928-го до 1941 року".

З цих скупеньких даних про Довженка англомовний читач довідується про ще одного визначного совєтського інтелектуала.

Кінематографія, хоч наймолодша галузь мистецтва, є тепер найбільш поширеним і найбільш потужним його видом. Всі познаки говорять за те, що перед кіномистецтвом велика майбутність. Це добре разуміє Москва, і тому не жалує грошей на видання названого журналу кількома світовими мовами.

Не зважаючи на значний вклад українців в совєтську кінематографію, Москва постійно дискримінує їх у цій ділянці культури. Для доказу наведемо кілька речень з книжки Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?" (ст. 178):

„Фільм Сергія Параджанова „Тіні забутих предків" знаменував злам на Київській кіностудії ім. Довженка і повернув їй, що останніми роками користувалася найгіршою репутацією, — міжнародне визнання. І ось Параджанову вже заважають ставити другий фільм і по суті „виживають" його зі студії. Нависає загроза і над іншими яскравими фільмами, що готуються до студії, чуються розмови про те, що треба трохи „загвинтити гайки" на студії... Подібних прикладів — безліч".

І. Пеленська

НА ЯКІ ДОРОГИ?

Діяльність ОУА „Самопоміч"

Ідея самодопомоги — одна з важливих течій сучасного суспільного життя цивілізованих і культурних народів або окремих груп цих народів без огляду на те, на якій території, своїй рідній чи чужій ці групи проживають. Не грає ролі також те, чи якийсь нарід живе в державній чи недержавній системі; важливе те, чи він знаходиться в системі, яка дає йому повну або хоч обмежену свободу рухів, яка дозволяє засновувати самодопомогові організації. Такі організації дають можливість творити власні — матеріяльні й духові — надбання, що вдержують єдність спільноти, єдність цілей і змагань. На ідейній площині самопомочі побудоване все життя етнічних груп в Америці, в тому числі й української.

Американська демократична система дає всі можливості для існування й розвитку самодопомогового руху серед різних національних груп, урядові чинники шанують і піддержують ідею їхньої самодопомоги. Коли, наприклад, не можна дістати урядового дозволу на заснування кредитової кооперативи, як окремої економічної установи, то кредитова кооператива, яка має опікуном-спонзором самодопомогове товариство, в нашому випадку Об'єднання Українців Америки „Самопоміч", і докаже, що засновує кредитову кооперативу для економічної піддержки даної групи людей, отже на засаді самодопомоги, — така кооператива одержує урядовий чартер. Уряд вимагає, щоб таке опікунче товариство (спонзор) мало не менше як 10 членів. Останнім часом вимагана кількість 100 членів.

Опікуном 13-ох українських кредитівок у ЗСА є ОУА „Самопоміч". Ця допомогова установа приносить нашій спільноті велику користь, даючи їй змогу мати власні банки і кооперативи, які вже нараховують 25 мільйонів членського майна.

ОУА „Самопоміч", Централя і Відділи, ведуть також інші ділянки допомогової праці, як допомога українцям в Европі і в Південній Америці чи на місцях в ЗСА. У звітах про останні Загальні Збори ОУА „Самопоміч" в Ню Йорку в пресі подавалось циферні дані про допомогу українцям в Польщі, Франції, Німеччині, Бельгії, Австрії і, зокрема, Юґославії, на яку зібрано в минулому році 5.060.68 долярів.

ОУА „Самопоміч" веде також культурно - освітню діяльність: економічно - суспільний журнал - місячник „Наш Світ", що виходить уже 15 років, видає книжки, влаштовує культурні імпрези, зокрема „живі газети" в різних містах ЗСА. Відділи, крім допомогової праці, ведуть освідомну працю серед українського населення, заохочують батьків і дітей до участи в школах українознавства, до закладання українських бібліотек, фундують стипендії, організують культурно - освітні імпрези, доповіді тощо. Організація начисляє 17 Відділів. Головна Управа, яка має осідок в Ню Йорку, координує свою і Відділів діяльність з Управою УККА і ЗУАДК.

Як бачимо, ОУА „Самопоміч" — це сильна й важлива громадська й економічна установа, яка виконує важливу ролю в житті нашої спільноти. Та в сучасній дійсності, в обличчі великої кількости культурно - освітніх установ, у зв'язку зі специфікацією с у с п ільного життя, діяльність „Самопомочі" йде головно в напрямі допомоговому, і це її правильна дорога. Маємо на думці не лише фінансову, спорадичну допомогу, яку ОУА „Самопоміч" веде і яку ведуть інші наші організації та установи, але й працю суспільної опіки в широких і систематичних рамках, суспільну службу, що задержує наших людей при національному корені.

Нові форми суспільної опіки забезпечують постійну допомогу потребуючій одиниці, а не лише одно чи кількаразову грошову пожертву. Така пожертва допомагає в клопітливих ситуаціях, але не може позбавити людину клопотів, що знову будуть повертатися доти, поки існуватимуть причини й джерела цих клопотів. Наприклад, куди краще допомогти безробітному, підшукавши йому якусь працю чи уможлививши йому підвищення фахових кваліфікацій, як переводити на нього збірки серед громади. Куди корисніше заснувати порадню в справах здоров'я, виховання, економіки родини, еміґраційних проблем, як платити людям тоді, коли вони опиняються в тяжкій ситуації. Таку засаду допомоги приймають в усе ширшому розмірі культурні народи. Високо поставлена така допомога в жидівській спільноті. Наприклад, новоприбулий жид з родиною в новій країні відразу попадає під опіку жидівських організацій. Він одержує поради щодо місця поселення, школи для його дітей, товариського середовища, грошову допомогу на відкриття крамниці чи підприємства та ін.

В такій країні, як Америка, грошові датки не є розв'язкою в праці суспільної служби. Візьмімо приклади. Недавно українська вчителька звернулася до жіночої організації в справі однієї дівчинки, яка приходила до школи занедбана, не виконувала домашніх завдань, на лекціях була немов відсутня. Із розмови з нею учителька довідалася про трагедію 5-ох українських дітей, батько яких п'є, мати раз-у-раз втікає з хати, старший брат сидить у тюрмі за участь у банді ґенґстерів. В іншій родині: старша сестра заживає наркотики і щокілька днів пробує поповнити самогубство.

До кого звернутися? — питають часто учителі та виховники. До державних установ? Але на це наші люди махають зі страхом руками.

У нас всі організації мають референтури суспільної опіки і видають гроші на допомогові цілі, одначе ми все ще не маємо як слід поставлених установ систематичної суспільної допомоги. Поча-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Мирослав Семчишин

ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНОЗНАВЧОГО ШКІЛЬНИЦТВА

(1)

Українське, чи пак українознавче шкільництво, як система пляново зорганізованої виховно-навчальної дії, все більше й більше висувається на кін нашого життя поза межами батьківщини. Навіть у найменших осередках українського еміґраційного поселення стараємося засновувати свої рідні школи, і з ходом часу їх вага, роля та призначення стають щораз актуальнішими. Важко уявити собі будь-яку поважну конференцію тієї чи іншої центральної організації, щоб на ній не поставлено на обговорення справи виховання молоді і основного варстату виховного навчання — української школи. Крім батьківського дому і церкви, українознавча школа і вчитель тієї школи не тільки відповідають за українознавчу освіту наших дітей, але й зберігають нашу національну ідентичність без уваги на те, де живемо і що нам загрожує в чужому морі.

Шкільні і шкільно-виховні справи ми стараємось розв'язувати так у льокальній площині, на місцевих педагогічних з'їздах та конференціях, як і в маштабі крайовому чи світовому. П р и г а д а й мо, скільки то підготовних конференцій, нарад і консультацій треба було відбути у справах виховання молоді і рідного шкільництва на форумі Комісії Української Виховної Системи ще далеко до скликання першого Світового Конґресу Вільних Українців. Комісія, яка обговорила, уточнила і опрацювала ряд конкретних заходів, що остаточно на тому ж СКВУ вилились у новій загальноукраїнській, в с е о хоплюючій структурі, у СКВОР — Світовій Координаційній Виховно-Освітній Раді. А в дальшому порядку СКВОР довела до постання льокальних крайових к о о рдинаційних рад у ЗСА, Канаді, Австралії, Арґентині, Европі.

Пригадаймо теж, що справам шкільництва і виховання молоді присвятили велику увагу останній Конгрес Українців Канади (осінь 1968 р.) і X Конгрес Американських Українців (осінь 1969 р). Отже, займаються питанням нашої рідної школи на чужині і центральні громадські організації, і молодіжні, займаються шкільні територіяльні ради, врешті кілька років тому створена центральна професійна організація вчителів у к р а їнознавчих шкіл — Об'єднання Українських Педагогів у ЗСА, і ОПЛДМ, яке постачає дітям вартісну рідну книжку.

Але вся ця структура з різними добудовами та надбудовами, хоч по суті своїй важлива і документує вагу питання, самої суті справ, зміст у проблем, які існують в зв'язку з працею школи, не віднотовує і не розв'язує. Тож завдання цієї статті виявити ряд проблем, з якими кожна українознавча школа, без уваги на терен її діяння, мала й має діло, проаналізувати ці проблеми і намітити для всіх тих організац і й н и х структур дещо матеріялу для дискусії та конкретної акції. А батькам молоді, яка виховується в цих школах, хай ця стаття пригадає і їхні обов'язки супроти своєї школи і зактивізує їх для співдії у батьківських комітетах чи інших суспільних організаціях, що плекають українську національну культуру і українське національне виховання.

Не маючи на увазі конкретної школи якогось одного терену чи означеної системи (маємо світське шкільництво і прицерковне, маємо школи, підчинені нашим шкільним централям — контрольованим громадським чинником і школи, які стоять поза дужками, нашого організованого життя), хочемо відповісти на питання: чи ми на правильному шляху в нашій праці, як учителі, чи плянуємо нові заходи для покращання нашої роботи, чи може стоїмо на місці; чи передбачаємо в нашому плянуванні нові горизонти, нові ситуації та нові потреби, чи може рішили залишити в спадку по собі тим, що прийдуть на зміну, ввесь той багаж справ, з яким самі собі з трудом сьогодні даємо раду.

Подібні питання виринають постійно на учительських конференціях, про них читаємо в обіжниках шкільних централь, у педагогічній професійній пресі тощо. На цю тему приходиться обмінюватись думками-поглядами з учителями, батьками, виховниками. А це питання не маловажні. Цим же учителям доручено виховання і освіту нашої молоді молоді з уваги на обставини нашого життя гетероґенної, бо двомовної, і батьки хочуть, щоб це виховне навчання дало бажані вислідн, а учителі — щоб ця вся праця проходила нормально і згармонізовано.

Перша проблема, з якою зустрічаємось, це проблема молоді тобто учнів. На молодь, зовсім природньо, ставимо наголос. Якою є ця наша теперішня молодь шкільного віку? Чи вона така сама, як була у 50-их роках, коли ми почали відкривати українознавчі школи і збільшувати число тих шкіл, які тут були до нашого приїзду? Чи молодь така сама, якою була в 60-их рр., чи на порозі 70-их років вона дещо інша?

Виховники і батьки мусять поставити собі питання: чи в практиці нашої праці досліджуємо ми молодь, яку навчаємо і виховуємо в українознавчих школах, чи ця молодь, не зважаючи на всі ідеалістичні засновки нашої праці над нею, міняється на гірше, бож міняється вся американська молодь, як і обставини нашого тут життя? Всіх бо нас охопила динаміка сутніх змін в лоні американського суспільства, охопила своєрідна революція, яку переживає не тільки цей континент, але й стара Европа на відтинку неспокійної, з невизначеними ідеалами, з нез'ясованими хотіннями молоді. Все це, очевидно, мусить мати вплив і на нашу працю в школі чи вдома.

Учителям легко приходилось держати в виховній дисципліні учня українознавчої школи в 50-их рр., коли він ставив перші кроки на американській землі; вже не так легко було на початку 60-их рр., а досить важко було під кінець минулої декади. Не знаємо, як воно буде далі. Зокрема, дуже важко проходить праця над молоддю у великих міських осередках, де діються речі, про які нам ніколи й не снилось...

Міняються часи, міняються люди, а з ними й молодь, завжди запальна до нових ідей і завжди в бунті проти старого правопорядку і традицій. Ця мінливість молоді зумовлюється не тільки її віком, але передусім обставинами, на які ми не маємо впливу. Ми прагнемо, щоб нашу молодь в першу чергу виховували батьки, а далі школа, молодіжні організації, не кажучи вже про церкву. Тим часом знаємо, що наші ідеалістичні намагання інколи брутально перекреслює вулиця, яка, на жаль, бере в свої обійми також наших дітей. Та й не тільки вулиця: бажання стати 100% „американцем", тенденція до вимішування з іншими етнічними групами у формі подруж, але це вже справи, що виходять поза п р о б л е ми школи.

(Далі буде)

ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ ІЄРАРХІЇ
Української Католицької Церкви

З НАГОДИ ІСТОРИЧНИХ ПОСТАНОВ АРХИЄПИСКОПСЬКОГО СИНОДУ У.К.Ц.

ВІД 4 ЖОВТНЯ, 1969 РОКУ

ДЕНЬ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Неділя, 21-го червня 1970 р.
Торонто, Онт.

„EXHIBITION GROUNDS"

10:30 – Архиєрейська Служба Божа
3:00 – Святковий Концерт

Координаційний Комітет
Українських Організацій Канади і ЗСА
За Здійснення Патріярхату
Української Католицької Церкви

До всіх уродженців і мешканців колишнього Дрогобицького повіту

Дорогі Земляки!

Двадцять шість років минає, як ми масово покинули наші рідні сторони — чарівну й незабутню Дрогобиччину. Мандруючи по світі, ми бачили чимало чужих країн, міст і сіл, але не найшли ні однієї місцевости, що нагадувала б нам наш Дрогобич, чи Борислав, Трускавець, Стебник, Підбуж, Мединичі або Нагуєвичі. Ми бачили високі й грізні Альпи й могутні ріки, але наше серце рвалося й досі рветься на „ясні зорі" дрогобицького Підгір'я й Карпат і „тихі води" Тисьмениці, Бистриці й Стрия.

Так, ми ніколи не забудемо української землі — Дрогобиччини, бо там залишили ми своє серце й свої дитячі й юнацькі роки.

І хоч, живучи розсіяно в країнах нашого поселення, здається помалу забуваємо нашу Дрогобиччину, ми в глибині душі тільки чекаємо нагоди, щоб знов, як колись, бути разом і, хоч на короткий час, полинути туди думками.

На таку нагоду цим разом нам не треба довго ждати. В суботу 12 вересня й у неділю 13 вересня на „Союзівці", яка нагадує нам у дечому мальовниче дрогобицьке Підкарпаття й Трускавець, відбудеться Третій З'їзд Дрогобичан.

На З'їзді ми постараємося получити приємне з корисним, тобто будемо розважатися в нашому дрогобицькому гурті, а одночасно подумаємо, що робити, щоб наш „Збірник Дрогобиччини" появився якнайскоріше друком.

Ця книга буде для нас-дрогобичан особливо цінна. Вона завжди пригадуватиме нам наші рідні сторони, а нашим дітям, внукам і правнукам розказуватиме про ту частину української землі, де народилися й жили їх батьки, діди й прадіди. Одночасно це буде джерело, з якого обильно черпатимуть дослідники минулого Дрогобиччини.

Отже, Дорогі Земляки, приїжджайте всі на свій З'їзд разом з родинами й зі знайомими дрогобичанами, зокрема з тими, що досі ніколи ще не мали нагоди бути на наших з'їздах і зустрічах.

Зголошення просимо посилати на адресу: Soyuzivka UNA Estate, Fordmore Road, Kerhonkson, N.Y. 12446, USA

Якщо хто з Вас має які-небудь матеріяли до Збірника Дрогобиччини, просимо їх негайно вислати на адресу: Mr. W. Modrych-Werhan, 524 Olive Street, Scranton, Pa. 18509, USA.

До милої зустрічі на З'їзді!

Центральний Комітет Дрогобичан

НА ЯКІ ДОРОГИ?

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ли в нас діяти Бюра Суспільної Служби.

Існує 5 бюр Суспільної Служби. Хоч їх діяльність ще дуже обмежена, все таки дякуючи організаціям СУА, ОУА „Самопоміч", „Золотий Хрест" і УККА — перший лід уже проломано. Під цю пору працюють українські бюра Суспільної Служби у Філядельфії, Ню Йорку, Чикаґо, Клівленді та Нюарку. Вони прийшли вже з допомогою в сотнях важких випадків, заспокоїли багато пекучих потреб. Ці установи лише в зародку, і їх повинні підтримати інші організації.

Бюро Суспільної Служби мусить бути сильною і широко поставленою організацією. Співпраця ОУА „Самопоміч" з жіночими організаціями і УККА в ділянці суспільної опіки могла б дати розв'язку наболілому питанню суспільної служби в нашій громаді, а піддержка ближнього в нещасті і допомога в потребі причиниться у великій мірі до взаємного зближення нашої, часто розсіяної громади, притягне тих, які відходять від свого середовища, заманені чужою допомогою. Як установа з такими важливими завданнями і можливостями дії, спертими на всю організаційну і економічну базу, ОУА „Самопоміч" заслуговує на увагу й піддержку нашої громади.

ЧЛЕНИ КОНФЕРЕНЦІЇ ГЕНЕТИКІВ У МОСКВІ НАЛЯКАЛИСЬ, коли на естраду вийшов совєтський фізик, член Академії Наук, Андрей Сахаров, і написав крейдою на таблиці: „Академік Сахаров збирає підписи в допомогу Жоресові Медведеву". Сахаров з гуртом інших совєтських учених підписав був уже петицію до совєтського уряду з протестом проти арештування і запроторення до дому божевільних ученого Жореса Медведева. Кореспондент „НИ Таймсу" Джеймс Клеріті твердить, що хоч нема об'єднаної і організованої опозиції в СССР, проте є багато впертих і щораз нових опозиційних інтелектуалів.

Платівка жіночого хору „Чайка"

Жіночий хор „Чайка" в Чикаго-Південь видав платівку зі своїми піснями. Хоч складається з невеликого числа співачок - аматорок, хор цей своєю працею дійшов до гарних мистецьких осягів, завдяки сильній волі й амбіції співачок, а перш усього завдяки старанням дириґентки, пані Мирослави Галан, що постійно була і є душею цього хору.

В останньому році хор „Чайка" збільшився, приєднав до себе групу співачок з т. зв. середнього Чикаго, і налічує тепер коло 70 членкинь, у більшості молодих наших дівчат. Це головна заслуга пані Ґалан, яка здобула довір'я до себе, як доброї учительки співу й тактовної виховниці.

Повертаючи до згаданої платівки, хочу зазначити, що це перше спробне награння пісень хором „Чайка". І хоч перший випуск пісень наспіваний зменшеним складом, бо тільки 35 співачок, то однак репродукція їх звуку задовільна. В цьому заслуга п. Степана Сушка, що вміло вив'язався з технічних вимог при наборі пісень на звукову тасьму, з якої фірма RCA випродукувала платівку.

Коли йдеться про характеристику пісень на цій платівці, то можна сміливо сказати, що вони роблять наскрізь позитивне враження й їх можна поручити відборцям української музики. До недоліків треба зарахувати слабшу форепіянову сторінку. Повне звучання голосів у хорі є, а притім і ритм, може дещо заостренний у деяких моментах, чіткість вимови, гладке фразування в поодиноких голосах, що дуже рідко трапляється в наших хорах, а що найважливіше: настрій і живучість з них промінюють! Характеристичні в цих награних піснях, — це стиль інтерпретації й лірична атмосфера. Це заслуга дириґентки, яка з природи ніжна, і тому любить лірику й тонкість у своїх музичних репродукціях.

У цій першій платівці хору „Чайка" всі пісні в супроводі фортепіяна. Дириґентка вважає, що аматорський хор найкраще вдержується в тоні при акомпаньяменті цього інструмента. Та деколи бувають випадки відхилень одного від другого, внаслідок чого цілий хор автоматично, для чистоти інтонації, рятуючи себе, підтягається до відхиленого голосу й тим самим відходить він інструмента. Тоді акомпаніятор достосовується до хору, а як ні, то замовкає.

На цій платівці цього не має, бо ж пісні награвались із повтореннями до можливо найкращого їх наспіву, але завважується відсунення інструменту на дальшу віддаль, внаслідок чого він стає приглушений, або заникає в користь хору.

Ця платівка добра під оглядом хорового звучання, соль і заспівів. Але на будуче я радив би хорові підійти до награваних пісень справедливо: пісні подумані й написані „а капелля" співати без інструменту, бо вони мають своєрідну красу і часто кращі, як з акомпаньяментом. Коли ж пісні написані з акомпаньяментом, щоб не грішили вони браком доброго виграння — у повному й збалянсованому з хором звучанні, бо другорядно потрактований супровід некорисно відбивається на найкраще відспіваній хоровій пісні.

У нас жіночих хорів мало, бо тяжче підібрати репертуар, а ще тяжче — добрі, свіжі й ґнучкі голоси. Теж і вести жіночі хори не так легко, але п-і Ґалан, як кваліфікована співачка, показалася дуже доброю дириґенткою жіночого хору.

Треба давати заохоту нашим осередкам хорової культури, давати їм підтримку. Купуємо платівки, награні в Ріднім Краю, що не все якістю найкращі, бо ж там більше доброї волі, як спроможности плекати й записати щось більшого й дійсно свого, купуймо й награння тутешні, бо вони не гірші за тамті.

Мирон Федорів

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

ПІДГОТОВЛЯЮТЬ ВІДКРИТТЯ ДИТЯЧОГО МУЗИЧНОГО САДОЧКА

Філядельфія. — Для дітей дошкільного віку відкриється з осени цього року при місцевому Відділі УМІ Музичний Садочок, який матиме за завдання розвивати дитячі музичні здібності й зацікавлювати дітей рідною музикою, піснею, маленькими театральними виставами. Учительками - інструкторками будуть п-і Галя Саґата-Поритко і п-і Дзвіна Швед та запрошувані гості-виховательки. Для українських дітей у Філядельфії дотепер створено два садочки, а з осени приєднається до них спеціялізований, музичний, на зразок того, що його провадить вже від кількох років п-і Галина Мірошниченко в Ню Йорку. До Музичного Садочку у Філядельфії треба зголошувати дітей до кінця цього місяця у п-і Галі Саґати-Поритко: BA 7-4615.

ВИЙШЛА ДРУКОМ АНГЛОМОВНА БРОШУРА „КИЇВ ПРОТИ МОСКВИ"

Мюнхен. — У виданні Української Інформаційної Служби в Мюнхені вийшла англомовна брошура "Kyiv versus Moscow", з підзаголовком „Політичні напрямні Організації Українських Націоналістів". У цьому виданні кишенькового формату на 70 стор. поміщені статті й матеріяли з рамени Проводу ОУН, під такими наголовками: „Звернення до народів вільного світу", „Київ проти Москви", „Головні ідеологічні й політичні принципи ОУН", „Становище в Україні і в СССР", „До 40-річчя діяльности Організації Українських Націоналістів", з коротким переглядом постання й революційної діяльности ОУН в Україні і поза її межами.

В ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Незабутнього ЧОЛОВІКА

св. п. Інж. КОРНЕЛІЯ НІЩЕМЕНКА

учасника Визвольної Боротьби, проф. Української Технічно-Господарської Академії
буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ І ПАНАХИДА

в ЧЕТВЕР, 25-го ЧЕРВНЯ 1970 р. о год. 8 рано, в Українській Католицькій Церкві НЗПДМ при вул. Мек Дуґел і Комор, Дітройт-Схід і в НЕДІЛЮ, 5-го ЛИПНЯ 1970 р. після Служби Божої

ПАНАХИДА

в Українській Православній Церкві св. Покрови, при вул. 29-ій, Дітройт-Захід.

Приятелів і Знайомих прошу помолитися у той день за Вічний Спокій Його Душі.

Дружина ЯРОСЛАВА

В ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Улюбленої ДОНЬКИ і МАМИ

бл. п. Ярослави з Вархолів ЧЕРНИК

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в СОБОРІ СВ. СОФІЇ в РИМІ
та
в неділю, 21. ЧЕРВНЯ 1970 р. о год. 8:30 ранку в церкві БЛАГОВІЩЕННЯ ПРЕЧИС. ДІВИ МАРІЇ, Мелроз Парк, Філядельфія, Па.

Просимо Приятелів і Рідних про молитви за Душу Покійної.

мама з Мужем ПАНЧИШИН
Діти: МАРКІЯН, ЯРОСЛАВ і АНДРІЙ

ПОДЯКА

Дня 23-го травня 1970 р. упокоївся у Бозі

бл. п. ЯРОСЛАВ ВИННИЧЕНКО

похорон якого відбувся 27-го травня ц. р. з похоронного заведення Музика і Син, до церкви св. Володимира і Ольги, а звідтам на цвинтар св. о. Николая. Похоронні відправи, Панахиди і Службу Божу відправили отці парафії св. Володимира і Ольги, о. парох Джулинський і о. Кусий, бувший катехит Покійного.

Прибита горем Мама — Родина Винниченко, Яцкові і Загородні, висловлюють найщирішу подяку отцям Джулинському і Кусому, за похоронні відправи і щиропрощальну промову, що її сказав о. Кусий у церкві. Рівнож дякуємо за тепле слово розради під час поминків Отцеві пароховi Джулинському і о. Кусому, панові Цяпало та панові Прокопові Матійців за проведення поминків. Щиро-сердечна подяка Об'єднанню Українських Ветеранів і Комбатантів в Чикаґо. Щира подяка Абсольвентам — Товаришам Учительської Семінарії в Мюнхені та Друзям по Зброї з Кореї. Щира подяка хорові парафії св. Володимира і Ольги, за спів та тим, що несли домовину: щира подяка всім, що дали на Служби Божі і зложили квіти, панові Музика і Син, за переведення взірцевого похорону. Дякуємо Усім, Усім, що взяли участь у Панахидах і похороні. — Хай Господь, має Вас у своїй опіці, а від нас, прийміть найщирішу подяку. А Покійному хай американська земля буде легкою. Вічна Йому Пам'ять!

Родина: МАМА і брати ВИННИЧЕНКО з Родинами
Сестри і Шваґри ЯЦКІВ і ЗАГОРОДНИЙ
з Родиною

Ділимося з Українським Громадянством сумною вісткою, що 13-го червня 1970 року, після довгої і тяжкої недуги, померла в Мінеаполісі, Міннесота

ОКСАНА ЛЯТУРИНСЬКА

відома скульпторка, поетка й есеїст, народжена 1902-го року на Волині.

Відійшла у Вічність людина, щедро наділена талантом і розумом, людина виняткової доброти і щирости, людина подивугідної працездатности і сили волі.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів просимо складати пожертви на будову пам'ятника та впорядкування архіву на адресу: "SLOVO", 2 East 79th Street, New York, N.Y. 1021.

ДРУЗІ ПОКІЙНОЇ

З НОВИХ ВИДАНЬ

„І БЛАГОСЛОВИ ТВОЮ СПАДЩИНУ"

"And Bless Thine Inheritance". By Eva Piddubcheshen. Introduction by G. A. Maloney, S.J Published by Friends of the Ukrainian Catholic University in Rome, New York, N.Y. Eric Hugo Printing Co., Schenectady, N.Y., 1970. 64 p.

Під назвою „І благослови Твою спадщину" Ева Піддубчишин видала по-англійськи інформативну публікацію, присвячену справам сучасної Української Католицької Церкви. Праця має 7 розділів і 64 сторінки малого формату. Фірмували це видання Прихильники Українського Католицького Університету.

Вступне слово написав відомий науковець, о. Джордж А. Малосі, Ісусовець, директор Фордгамського Інституту для Східніх Справ і редактор квартальника „Діяконія" — журнала англійською мовою для справ Східніх Церков. Отець Малоні підкреслює, що Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий на підставі декрету для Східніх Церков, виданого в листопаді 1964 року в Римі останнім Вселенським Собором, посідає повні патріярші права. На підставі того декрету скликаний Синод Українських Католицьких Єпископів в жовтні 1969 р. в Римі. Рішення Синоду обов'язують українську католицьку ієрархію. Автор твердить, що переведення в життя синодальних ухвал залежить від співпраці Єпископів із Головою Помісної Церкви. Отець Малоні уважає, що авторка цієї праці не керувалася емоцією, але написала розвідку безсторонньо, в дусі екуменізму. Автор заохочує римську курію звернути пильну увагу на цю працю, бо це є „початковий клич до правдивого католицизму" (стор. VI).

Ева Піддубчишин — це активна мирянка Української Католицької Церкви, перший редактор англомовної частини тижневика The Way (Шлях) у Філядельфії. Вона брала активну участь в громадсько - політичному житті українського поселення в ЗСА. Була 8 років секретаркою УККА і Пан-Американської Української Конференції. За порадою св.п. Митрополита Андрея Шептицького, Ева Піддубчишин в 1938/39 рр. зорганізувала з рамени Ліґи Американської Католицької Молоді — Американський Відділ „Обнови" і той Відділ брав участь в конґресі „Пакс Романа" у Вашинґтоні в 1939 році. Це перший раз в історії американські українці брали участь в конґресі. Присутні були також представники з Західньої України: проф. Микола Чубатий і проф. Богдан Лончина.

Ціллю авторки було видати зібраний матеріял англійською мовою, щоб про справу, яка є так дорогою для всіх українців-католиків, також і англомовний світ був правдиво поінформований. Одним із її завдань — вислати цю інформативну публікацію до Ватиканської Курії, до усіх кардиналів, архиєпископів і єпископів і до всієї чужинецької преси.

Авторка зачинає свою інформативну працю з дати 7-го грудня 1969 р. — дня святкувань 10-річчя Філядельфійської Митрополії, описом маніфестації мирян, які протестували з приводу неприсутнього на цих святкуваннях Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа, бо його не запрошено на ті торжества згідно з протоколом. Вона переповідає відносини між Митрополитом Амврозієм Сенишином і Кардиналом Йосифом.

Авторка пише про акцію мирян під проводом Т-ва за Патріярхальний Устрій УК-Церкви. Переходить до скликання Верховним Архиєпископом Синоду Українських Католицьких Єпископів, на якому не було Митрополита Сенишина, та старання конґреґації для Східніх Церков уневажнити цей Синод. Авторка уважає, що Ватиканська Курія своїми суто політичними потягненнями та своїм неґативним ставленням до створення патріярхального устрою для Української Католицької Церкви може заподіяти багато шкоди Вселенській Церкві. Вона закінчує свою працю апелем до Св. Отця: „Очікуємо голосу Св. Отця! В ньому є наші уповання. Щоб наше довір'я не захиталося" (ст. 62).

Кілька тижнів до появи цієї інформативної праці Е. Піддубчишин виготовила пресове звідомлення „Про сучасний стан в Українській Католицькій Церкві", на підставі якого о. Ф. Бравн написав статтю в The National Register з 26 квітня ц.р., де, під заголовком „Зудар з Курією" описує становище Східньої Конґреґації до Синоду Ук'раїнських Католицьких Єпископів, а National Catholic News Service з 21 квітня ц.р. подав до відома, що Митрополит Амврозій Сенишин, який під час Синоду Українських Католицьких Єпископів не підписався під синодальними ухвалами, тепер звернувся окремим листом до Папи Павла VI з проханням долучити також його підпис під резолюціями останнього Синоду Українських Католицьких Єпископів.

Роман С. Голіят

АМЕРИКАНЦІ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ ПРАПОРА

Ню Йорк. — В неділю 14-го червня великі й малі громади цієї країни відзначили День Прапора, який був встановлений в 1916 році. На численних домах були вивішені державні прапори, відбувалися традиційні паради і церемонії. В Дітройті тисячі осіб приглядалися, як вивішували найбільший у світі прапор, що важить 1.600 фунтів (величина 104 на 235 стіп!) на Департаментовій крамниці Дж. Л. Гудсон Компані. В Балтіморі 22-річна донька віце-президента Сюзен Еґню вела кількатисячну маніфестацію для виявлення вірности державному прапорові.

З приводу однієї виставки

Немає сумніву, що українська громада в Боффало стужилась за рідним театром. І не диво, бо остання вистава української драматичної групи в цьому місті відбулась майже 12 років тому. То ж, як тільки оголошено, що 24 травня приїжджає з Торонта Український Театральний Ансамбль під керівництвом відомого артиста Бориса Дніпрового, та що поставить він веселу п'єсу „Мої любі синочки" — зацікавлення було загальне.

Оголошення задовго перед виставою обіцяли глядачам мистецьке задоволення і нагоду посміятися. Кількасот людей, які наповнили залю місцевої української православної парафії, напевне можуть підтвердити, що їхні сподівання справдилися.

Цьому сприяв зміст вистави. Повна життя, руху, безлічі заплутаних комічних ситуацій і несподіванок, комедія (автор — англійська письменниця Маргарета Майо, українізований переклад Євгенії Чайки) примушувала глядачів майже безперервно щиро, невимушено сміятися і з нетерпінням чекати. а що ж далі? Успіх вистави, крім того, треба завдячувати і професійній режисурі Євгенії Чайки, яка багато попрацювала, щоб кожний рух, жест і слово були такими, як потрібно. І, нарешті, найголовніше — дуже добра гра артистів, зокрема ж динамічного керівника Ансамблю Бориса Дніпрового в ролі Тодося. В інших ролях грали: Євгенія Чайка (Ольга), Сергій Денко (Віктор), Леся Дніпрова (Леся), Петро Шкурка (подвійна роля — кельнера і детектива), Зоя Король (директорка дитячого притулку) і Леся Шліхта (покоївка Зоя).

Вистава принесла присутнім задоволення, яке може дати тільки рідний український театр. Це можна було бачити в сотнях сяючих очей, в радісному піднесенні глядачів, в щирих оплесках, якими вони щедро нагороджували виконавців і в запитанні, що після вистави лунало по всій залі: „А коли ж вони приїдуть знову?"

Дуже можливо, що приїдуть досить скоро. Треба з приємністю ствердити, що в плянах Українського Театрального Ансамблю вже є чимало інших п'єс різного характеру. Та невтомний Борис Дніпровий думає не тільки про себе:

— На еміґрації конче необхідно відновити занедбане українське театральне мистецтво, — говорить він з запалом і переконанням. — Наш ансамбль, на жаль — майже єдина театральна одиниця на всю Канаду й Америку, а їх можна мати десятки. Якби вдалося відродити діяльність драматичних гуртків по місцях поселення українців, то це, крім загально-добродійного впливу, привернуло б і нашу молодь до творчої діяльности й зацікавило б її українським мистецтвом.

До цього можна лише додати: „Нехай так станеться! Нехай відродиться серед нас український театр!" А маестрові Борисові Дніпровому, разом з глибокою подякою за принесене нам мистецьке задоволення, хочемо сповістити приємну новину, що в Боффало його ансамбль згадують не тільки добрим словом, а й чимось зовсім конкретним: вже через тиждень після вистави, при Свято-Троїцькій українській православній парафії почато організацію власного драматичного гуртка...

Ол. Варавва

УРЯД І МІНІСТЕРСТВА В АВСТРАЛІЇ ОДЕРЖАЛИ АНТИЛЕНІНСЬКИЙ МЕМОРІЯЛ СКВУ

Канберра. — Члени австралійського уряду, політичні й культурні діячі в Австралії одержали англомовне видання Меморіялу СКВУ, опублікованого в Ню Йорку — проти відзначування 100-ліття Леніна, як „великого гуманіста". Президія Союзу Українських Організацій в Австралії, СУОА, замовила для цієї освідомчої акції декілька десятків примірників антиленінського Меморіялу СКВУ. Президія СУОА звернулася до українського громадянства в Австралії із закликом влаштовувати антиленінські віча й демонстрації, по змозі спільно з представниками інших поневолених націй, особливо в липні — підчас Тижня Поневолених Націй.

БЛ. П. ІНЖ. ЄВГЕН ПИНДУС

(Посмертна згадка)

По довгій і тяжкій хворобі 6-го травня 1970 року в Дітройті помер бл. п. Євген Пиндус, а 9-го травня був там похований.

Євген Пиндус народився 18 серпня 1900 року в Ладичині, Тернопільщина, де Його батько був священиком. В 1917 році, тоді учень тернопільської гімназії, зголосився добровільно до Українських Січових Стрільців і брав в їх рядах участь в боях проти большевиків. Опісля перейшов до УГА. По закінченні І світової війни здав матуру в Тернополі і записався як студент у Вільнім Українськім Університеті у Львові. Пізніше переїхав до Данціґу, де закінчив політехніку з титулом інженера. В Данціґу бере активну участь у студентському житті, в Тов. „Основа" і студентській корпорації „Галич". По закінченню студій вертає в Галичину і шукає праці по фаху, як машинобудівельний інженер. Але в тодішній Польщі праці для українських фахівців не було, тому Покійний включається в українську кооперацію і як ідейний, повний ентузіязму і енерґії інженер працює на різних постах. Праця і чесність відкривають Йому дорогу аж до члена Дирекції Союзу Кооператив округи Станиславів.

В 1938 переїхав Покійний до Львова, де став директором „Будівельної Спілки Левинський" і на тім пості застала його друга світова війна. Якийсь час, за большевиків, працював як головний інженер у фабриці цикорії, а коли прийшли німці, став директором міських закладів (вода, газ, електрика). Але це довго не тривало, бо німці Покійного заарештували і держали довго в тюрмі на Лонцького. Євген чудом вирвався з певної смерти і виїхав до Дублян, де став професором Рільничої Академії. В тому ж самому часі був керівником військового вишколу „Українське дошкілля", а рівночасно був членом Військової Управи І Дивізії УНА і її секретарем.

По закінченню другої світової війни Покійний перебував в Німеччині і в роках 1946-7 працював в Центральнім Представництві Української Еміґрації у Франкфурті, як член суспільної опіки, аж до виїзду до Англії в 1947 р. В Англії увійшов в українське громадське життя і був представником українських політичних організацій на Велику Британію.

До Америки приїхав 1959 року і вже від 1961 працював як інженер у фірмі Говард - Нідлес - Таммен і Берґендорф в Гаррісбурґу аж до своєї смерти. В Гаррісбурґу був активним у 374 Відділі Українського Народного Союзу. Покійний Євген був людиною незвичайно скромною, глибоко віруючою і твердого характеру. В Його особі українська громада втратила ще одного патріота, що від наймолодших літ свого життя служив Україні і готовий був до найвищих жертв для неї.

В похоронах, крім родини, знайомих і приятелів, взяли численну участь б. українські вояки УСС-и, дивізійники і від ОбВУА з прапорами. Покійний залишив в Україні дружину Марію і сина Адріяна, в Канаді брата і кузенів та дальшу родину в Америці й Україні.

Не сповнилось бажання Покійного спочити вічно в рідній землі і нехай гостинна американська земля буде Йому легкою, а пам'ять про нього буде довго тривати в наших серцях.

І. Білоус

РЕЖИМ ПІД ОБСТРІЛОМ ОПОЗИЦІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

кого імперіялізму. Це ті явні і приховані поборники „матушки" Росії, що впадають у шал при кожній згадці про можливість розпаду імперії. І це вони зробили аґентом КҐБ Амальріка, якого недавно арештовано.

Їхні надії надиво збігаються з акцією совєтських „інтернаціоналістів" та їхніх вислужників, які прогріхом супроти „дружби народів" уважають кожну критику російського шовінізму й імперіяльної політики Москви. Та, не зважаючи на цей об'єднаний фронт шовіністів, раз започатковані в СССР опозиційні процеси продовжуватимуться, поглиблюватимуться й послаблюватимуть імперію. Це — історичний закон розвитку кожного імперіялізму. Совєтський режим довгі роки обдурював людей гаслами комунізму та інтернаціоналізму. Сьогодні відкривають його правдиве обличчя ті, які мали бути його вірними слугами — молоде покоління.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 20-го ЧЕРВНЯ 1970 р.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 42 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. На порядку: звіти делеґатів з 27-ої Конвенції УНС і виплата дивіденди. — В. Марущак, рек. секр.

ПЛЕНИНФІЛД, Н. Дж. Місячні збори Т-ва І. Франка — 372 Відд. о год. 7:30 веч. На порядку: звіти делеґатів з 27 Конвенції УНС. Секретар буде принимати вкладки на півгодини перед міс. зборами. — С. Дубей, предс., Ю. Ярема, секр., І. Головка, кас., П. Шилер, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 21-го ЧЕРВНЯ 1970 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 64 Відд. о год. 2:30 по пол. у Вінярського при 482 Main вул. Проситься вирівняти залеглості. — І. Вурний, секретар.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Зап. Січ — 342 Відд. о год. 1:30 по пол. в клясі ч. 2 при церкві св. Димитрія. — Секретар.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, Ч. 6385. Наомі розпачає після паралічу ніг

Любий Тарзане, тільки мої рамена рухаються — мої ноги неначе мертві.

Але ми врятувались від смерти, Наомі! Коли ти не чуєш болю, то я залишу тебе на хвилину... подивися, чи нема чогось з пожежі гелікоптера, що могло б нам пригодитися.

Мої болі є тільки в серці — за того доброго сильного велетня!